

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

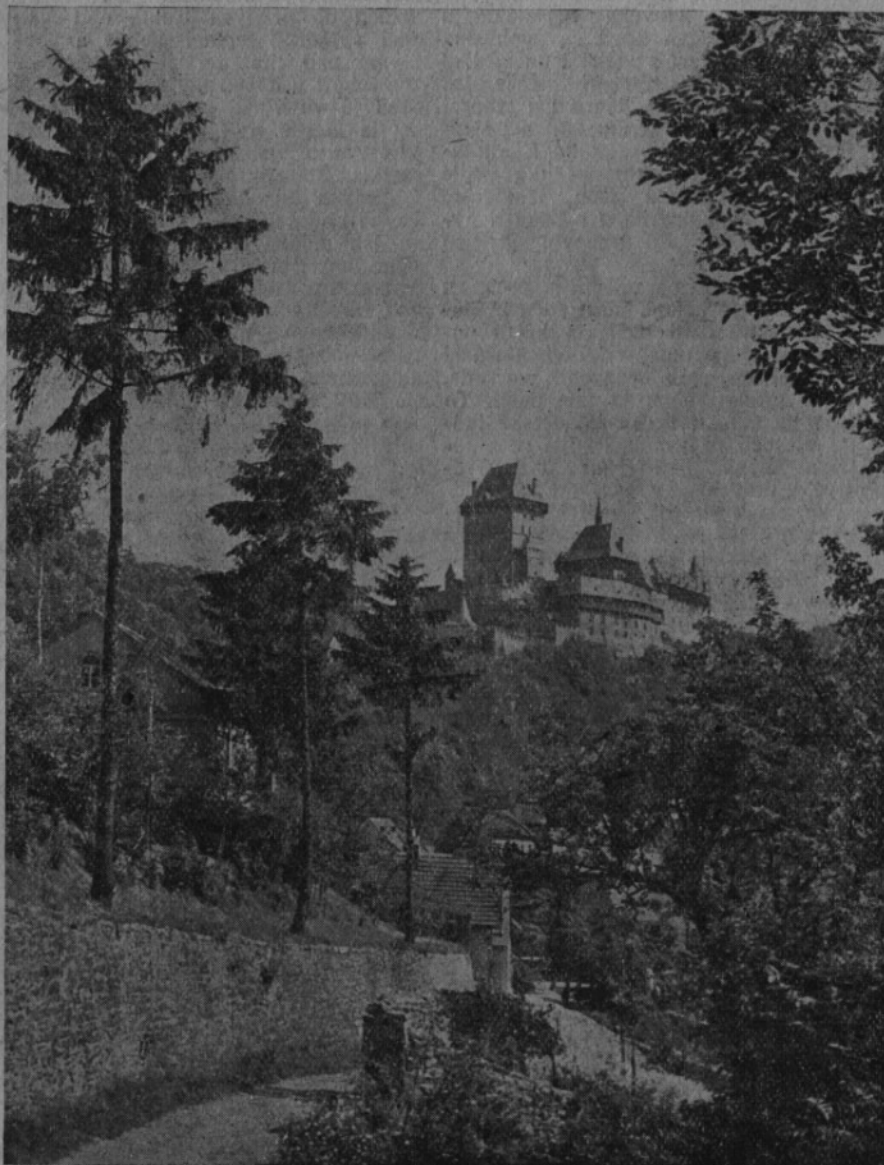
Ročník II. - Číslo 12.

V Žatci dne 28. března 1947.

Cena 2 Kčs

Česká kultura Vás vítá

Vítají vás všechna česká pole, lesy, komíny továren, vítá vás práce, která čeká na vaše pilné ruce, ale vítá vás také česká kultura, ta nejkrásnější a nejstarší tradice našeho národa. Dlouhá léta jste byli vzdáleni. Mnozí z vás vyrostli jinak, na světle i stínu jiných kultur. Ale ve vašich českých srdcích nemohl vyhořet posvátný oheň, zapálený před dávnými časy v srdci celého našeho národa. Týž oheň, který hořel v zástupech shromážděných kolem svatých Cyrila a Metoděje, týž oheň, který planul v srdci svatého Václava, mistra Jana, Chelčického, učitele národů Jana Amose Komenského, v srdcích buditelů, v srdcích bojovníků první i druhé světové války, v srdci Masarykově i Benešově. Ale týž oheň české a tím slovanské kultury hořel i v srdci dívky, skládající národní píseň, ženy, zdobící žudro slovácké chalupy, v srdci vyšívačky národního ornamentu. A hořel v díle básníků a sochařů a spisovatelů, ve všech srdcích, která milovala a milují tuto zemi a touží najít všechnu její osobitou krásu, vyčerpát všechny zdroje národního ducha a vystavět z nich stavbu nové naší svobody. Neboť vězte, že lidé a věci a mocenské poměry tohoto světa se mění, že ve vnějších věcech není správné to, co platilo včera. Ale jsou věci větší a nutnější, než nejrychlejší stroje, než nejdokonalejší politické programy, a jednou z takových věcí je národní kultura, kultura lidová a proto nejkrásnější, poněvadž tu nám dal do kolébky již Bůh, s tou jsme rostli a ta nás zachraňovala, když nemohly pomoci ani děla ani vnější síla. A když jste vy v dále toužili po rodné zemi, byla to táž touha, kterou v sobě nosil Jan Amos, touha po spočinutí nejenom na rodné hroudě, nýbrž také v rodném duchu. Vy, kteří se vracíte na Žatecko, přicházíte do kraje, který nesmírným písmem nesmazatelných run píše dějiny tohoto ducha. Tady žil, tady nádherně vykvetl po příchodu křesťanství románskými díly, tady vyšlehl vysoko národním bojem Husitů, tady zdánlivě hasl a umíral v dobách pozdějších. Ale umírali jen lidé, český duch tu zůstal a ožil slavně a nyní zase jeho plamen vyšlehně až k obloze. Je jim třeba naplnit celý

Karlův Týn, starý svědek české kultury a slávy.

kraj, mnohem více než politickými hesly, než osobními záštitami, než velikášskými sny. A vy přicházíte včas, abyste se stali spolubudovateli. Čeká vás shon a dřina, ale prosím vás jmé-

nem všech, kteří věří v moc národního ducha a národní kultury, nezapomínejte i na toto budování kraje. Jste pro to stvoření, vždyť ti z vás, (Pokračování na str. 2.)

Návštěvou ve shromažďovacím středisku v Třemošné

Svaz Čechů z Volyně, odbočka v Praze, uspořádal sbírku knih mezi svými členy. Tyto knihy dle rozhodnutí členů byly odevzdány shromažďovacímu středisku v Třemošné, kde jsou ubytováni reemigranti z t. vz. sovětské části Volyně a kteří právě nejvíce české knihy potřebují. Dne 9. t. m. byly knihy předány zástupci SCV, odbočkou v Praze. Při této příležitosti jsme si prohlédli zmíněné středisko.

Je to řada dřevěných staveb, ohraničených ostnatým drátem do výše 3 m — pozůstalost to po našich okupantech. Kdysi jako německý pracovní a zajatecký tábor, po osvobození přeměněny na internační tábor. Působí to na člověka nepřijemným dojmem, zejména když se poohlédne kolem a jeho zrak padne i na strážní budky, určené kdysi pro strážce, jež jsou umístěny v každém rohu tábora. My tomu říkáme shromažďovací středisko — ostatní zase tomu říkájí internační tábor, neboť vskutku vedle našich reemigrantů jsou tam ještě Němci, určené pravda k odsunu a nyní tam drženi jako pracovní síly pro středisko.

Vcházíme do ohraničeného prostoru střediska. Je pěkné, jarní počasí. Sluníčko svítí. Naši duši rozechřívá pohled na velké množství dětí, které si venku hrají aneb brouzdají ve vodě, které jarním táním je tam dosti. To jsou již naše děti. Veselé dětské tváře obracejí se k nám, i když se z počátku na nás dívají poněkud nedůvěřivě a udiveně.

Ve chvíli se rozezvučí sířena. Nepříjemný je její zvuk, je nám dobře známý, ale zde toto zařízení je účelné, neboť svolává všechny k výdeji stravy. Lidé se hrnou s různými nádobami pro oběd. Dlouhá fronta spřádáným a rychlým výdejem očividně mizí.

Využíváme této přestávky a jdeme do kanceláře, kde odvádáme knihy a dotazujeme se příslušných vedoucích střediska na život reemigrantů. Obrázek doplňujeme si přímým rozhovorem s našimi krajaney. Všichni hovoří čistou češtinou. Krev z krve a kost z kosti české! Mateřský jazyk, česká kniha a česká mateřská škola nám je zachovaly. Jak se v té chvíli neradovat? Pociť, který dovede vyhládit jen Čech, který byl za hranicemi vlasti.

Stravování je podle stanovených dávek, jež jsou různé: pro děti, dospělé, nemocné a nastávající matky. Vyvažování se děje v kuchyni, ve vojenských kotlech. Dobrá česká kuchařka zdá se, že o své strážníky se náležitě stará. Tu a tam zaslechne me stesk po „boršču“, ale ten si, draží krajané, uvaříte sami, až budete na svých usedlostech.

Ubytování nezdá se býti vhodné pro společný pobyt několika rodin, žen, mužů a dětí různého věku. Poštěle dřevěné, nad sebou, slavníky se slámou, příkrývky. Zbývající část prostoru zabírají věci. Věříme, že

toto ubytování bude opravdu jen přechodné. Jsou i zásoby (klobása), byť skromnější proti ostatním reemigrantům. Ne bez povšimnutí jest nechati dovezený dobytek, počtem též menší.

Až do naší návštěvy prošly střediskem 3 transporty: ze Žitomíru, Šepetovky, Antonovky a Olšanky. Lidé jsou urostlí, zdraví, usměvaví a dobrosrdeční. Projevují ohromnou radost z pobytu ve vlasti. Jsou i takoví, kteří se narodili ve vlasti a táží se na svoje rodiště. Srdce jim jhne, objeví se slza. Ano, to je rodná zem — domov můj.

Mnoho je mezi nimi vdov. Četné muže a ženy zdobí sovětská a československá vyznamenání. Jak krásný pohled do prýmků těchto očí! Všichni vyjadřují jedinou bolest a politování nad tím, že jejich obec nemůže býti usídlena pohromadě — násilím je ve vlasti roztrhávají. Kapele, na kterou byli tak hrdí a pyšní, také tímto způsobem jim ve vlasti zanikla. Bolesti je mnoho. V popředí je otázka finanční. Částka 300 Kčs, kterou obdrželi při příjezdu do vlasti, na jak dlouho může vystačiti? Měsíční pobyt některých ve středisku (neboť jsou tam ještě z I. transportu) jeví známky netrpělivosti a rozmrzelosti. Zálohová akce ministerstva sociální péče, na složená sovětská platidla, stále nepřichází, která by jim alespoň v prvních nejtěžších začátcích přišla velmi vhod. Muži zase si stěžují, že nedostávají žádné cigarety, a co to pro kuřáka znamená, víme.

Zatím co hovoříme se staršími, dychtivě oči dětí a jejich ústa se přímo ptají po českém slabikáři. V koutku se učí skupina dětí psát a číst podle jakýchsi novin. Některé naše učebnice jistě budou jim v tom nápomocné a řada přítomných učitelů jim v tom pomůže. Muzikanti zase jeví zájem o noty a prosí, abychom na ně v tomto směru nezapomněli, neboť hudební nástroje mají — jen noty chybí. Život ve středisku celkem fádny. Avšak víra v lepší budoucnost jest jim vzpruhou. Narození nových 3 občánků je toho nejlepším dokladem.

Stížnost personálu není možno jen tak nechati. Pracují všichni neúnavně, dlouho do noci, při čemž jejich otázka platová a práce přes čas není dosud vyřízena. Nedostatek kancelářských sil (chybí pisařka) jejich práci zpomaluje. I takovou věc, jako je politická agitace, nemůžeme pominouti. Tato může tam způsobiti jen roztrpčenost a neklid mezi reemigranty.

A konečně něco o usídlování. To je přece předmětem celého rozhovoru s reemigranty, největší zájem krajanů a také největší starostí jich samých a příslušných činitelů. Hovoříme s pány, kteří ochotně provádí zemědělské usídlování, a zástupce úřadu ochrany práce nám podává informace ve svém oboru. Jejich kanceláře jsou na místě. Z celkového

počtu 1612 osob bylo do 6. t. m. usídleno celkem 1046 osob. Nedůvěra našich krajanů v tyto činitele je při největší překážkou při usídlování. Prosí nás o pomoc, abychom své krajaney správně informovali, dobře jim poradili a i jinak jim usnadnili práci. Reemigrantům jsou přidělovány usedlosti, četné rodiny byly přijaty do služeb Škodovky, u této pak nedostatek bytů je překážkou v dalším náboru sil. Správa státních lesů, která rovněž převzala větší počet osob, hlásí již nyní velkou radost z práce našich lidí, kteří podávají nadprůměrné výkony. O tom ani nepochybujeme! Volyňák nezklame, jest si jen přát, aby úřad, který umísťování provádí, neudíval se na ně jako na čísla a výsledkem jeho funkce aby byl jen počet. Dávejme je na místa, kde podají výkony, kde jsou zvyklí pracovat. Pohraničí očistěte od proradných živlů! Tam je místa pro vlastence dosti! Přilíždějí další transporty. Nutno jednat rychle, a řekl bych, že není již času jenom apelovati na svědomí českého národa, tu je třeba již na svědomí burcovati a neustále bušiti. Zkouška, kterou přináší ještě cestou za lízdy, jsouce stěsnání v dobytých vozech třebas i 14 dnů ve velkém mrazu, zimě a nepočasi, necht' je tou poslední. Zde jim již život musíme ulehčit a usnadnit. Zaslouží si toho! Závěrem bych pak řekl, že jakkoliv měli z našich knih radost nemalou a bylo na nich viděti, že po české knize velmi touží, tu přece jenom jejich starost o budoucnost a řádné usídlení je zájmem nejpřednější, a my se se všech sil musíme vynasnažiti, abychom jim v tomto směru poskytli vše, co jen poskytnouti můžeme, aby se mezi námi cítili opravdu jako doma.

Bylo by dobře, kdybychom mohli čísti obdobné zprávy i z jiných středisk, abychom si mohli obraz a srovnání náležitě představit. J. Mec.

(Pokračování ze str. 1.)

kteří přišli první a většinou jako vojáci po těžkých bojích, byli takřka jediní, kteří neopustili žatecké divadlo, když je opouštěli všichni, je bylo vidět na všech podnikcích. Těšíme se, že právě vy, příchozí, posílíte řady těch, kteří budou na kulturním poli pracovat, kteří s námi právě v tomto duchu velmi brzy vzrostou v jediné tělo a jediné srdce. Neboť víme, že v silné svěbytné a odnikud neovlivněné národní kultuře je naše největší síla, poněvadž tam nezáleží na počtu a velikosti území, nýbrž jen a jen na kvalitě. Porozumíme-li si brzy, budeme-li všichni společně pracovat, nechávajice v této práci stranou všechno ostatní, pak vám i nám vyroste brzy domov nejkrásnější, v kterém budeme všichni spokojeně žít, poněvadž bude naplněn čistým duchem české národní kultury, která je jen jednou z tváří Ducha svatého.

Vladimír Vacke.

Směrnice pro výplatu záloh volyň. Čechům na složené ruble

MSP se rozhodlo poskytovat volyňským Čechům — reemigrantům — zálohy na stvrzenky vzor „12“, které jsou jim vydávány při odjezdu z území SSSR za sovětská platidla, skládaná podle čl. 16 písm. a) Dohody mezi vládou SSSR a ČSR o právu opce a vzájemného přesídlení, resp. podle odstavce 1 doplňku k Instrukcím ze dne 28. ledna 1947.

Podle instrukcí Národní banky československé mají volyňští Češi odvésti tyto stvrzenky vzoru „12“ úřadovněm Národní banky čs., které jim o tom vydávají vlastní stvrzenky.

Na tyto stvrzenky může kterákoli úřadovna Národní banky čs. vyplatit jedné osobě zálohu (v poměru 3 Kčs na jeden rubl) do nejvyšší částky 3000 Kčs na 1000 rublů sovětských. Záloha může být vyplacena pouze hlavě rodiny za všechny rodinné příslušníky, takže předloží-li hlava rodiny na př. 4 stvrzenky od příslušníků rodiny a zní-li každá na 1000 rublů, obdrží hlava rodiny jako zálohu úhrnem 12.000 Kčs.

Výplata zálohy poznamená se na každé stvrzence na její zadní straně.

Podmínkou pro výplatu zálohy je, že reemigrant předloží potvrzení od místního národního výboru nebo velitele některého shromažďovacího střediska pro volyňské Čechy, že se celá jeho rodina přistěhovala do ČSR teprve v r. 1947, a že tedy on, ani některý člen jeho rodiny nezískal v ČSR hned po revoluci zemědělskou usedlost nebo jinou hospodářskou existenci.

Toto prohlášení se požaduje z toho důvodu, že záloha má být pomoheno toliko rodinám skutečně potřebným, které jsou dnes bez finančních prostředků a jejichž žádný příslušník si nezaložil již vlastní existenci v ČSR. Tito mají svoji existenci již zajištěnu a nejsou proto u nich dány předpoklady pro sociální výpomoc ve formě poskytované zálohy.

V případě, že by se domáhal některý z volyňských Čechů zálohu a neměl splněny shora uvedené podmínky,

Z cyklu „Mamince na uvítanou“

Píseň

Tu nejkrásnější píseň Tobě dát
bych chtěl v tu chvíli, kdy Tě uvítám,
v ní vyzpívat Ti vše, jak mám Tě rád,
a všechn stesk, když byl jsem v světě sám.

A na chvíli jen dítětem zas být,
bych za slzy se stydět nemusel,
bys mohla mne, jak kdysi, pohladit...
já bych Ti toho tolik říci chtěl...

Proč v také chvíli ústa oněmi
a srdce zůstane na chvíli stát?
Ač nejkrásnější píseň v duši zní,
ta slovy se však nedá vyzpívat.

J. Záhorský.

budíž odkázán na MSP, reemigrační odbor, 2. oddělení, Praha II, Spálená 17.

V případech zvláštního zřetele hodných nečiní MSP námitek, aby bylo postupováno blahovonně a vyplacena záloha třeba proti dodatečnému předložení scházejícího dokladu poštou.

Zálohu lze vyplatit nejen na osobní předložení stvrzenky a potvrzení místního národního výboru, nýbrž i tehdy, jsou-li oba doklady zaslány některé úřadovně Národní banky čs. poštou.

Potvrzení místního národního výboru nebo velitele shromažďovacího střediska pro volyňské Čechy nechť je tohoto znění:

„Potvrzujeme, že pan(i) se přistěhoval(a) do naší obce dne.....1947 s celou svou rodinou a nehospořil(a) tady ani on(a) ani některý člen rodiny na přidělené zemědělské usedlosti nebo jiné živnosti v ČSR před svým příjezdem.“

Toto potvrzení se vydává na výzvu MSP jako doklad pro výplatu zálohy na ruble složené v SSSR.

Datum:

Razítko, podpis.“

Zemědělské osídlení vol. Čechů pokračuje podle plánu

Naši krajané z Volyně, kteří se vrací do vlasti, jsou osídlováni na všech pohraničních okresech Čech a Moravy. Jejich osídlení postupuje rychle, takže ve sběrných střediscích se nezdržují déle než je nejnnutněji zapotřebí. Tak se do dne 12. II. osídlo 1135 zemědělských rodin na usedlostech, které byly pro ně ministerstvem zemědělství rezervovány. Naši krajané byli všude přijati velmi přátelsky, takže můžeme doufat, že se budou cítit ve své vlasti jako doma. Jejich usedlosti nejsou často nejlepší, ač by si zasloužili podle svých zásluh, které prokázali ve velké vlastenecké válce, mnohem lepší. Ministr Ďuriš, znaje těžkosti, se kterými se vol. Češi setkávají, prodloužil možnost osídlení vol. Čechů tím způsobem, že povolil i po jejich osídlení, že mohou v pozdější době, vyskytne-li se lepší usedlost, na tuto přesídliti. Přesídlování bude povoleno v těch případech, kde se na vol. Čecha dostala usedlost malá, neodpovídající počtu členů jeho rodiny, aby se takto přešlo soc. křivdám. Mnoho našich krajanů se zdráhalo osídliti menší i neúhledné usedlosti, protože se jim zdály nevyhovující vzhledem

k jejich početným rodinám. Tato možnost pozdějšího přesídlování tudíž jim umožní osídliti dnes usedlosti menší, které současně nevyhovují.

Poslanec dr Steiner jako předseda osídlovacího výboru ÚNS obešel veškerá shromažďovací střediska vol. Čechů se svými znalci a zástupci všech zúčastněných resortů a na místě zjistil veškeré bolesti a strasti vol. Čechů. Zařídil, že veškerá pomoc, která jim může být poskytnuta z prostředků

povolných vládou pro reemigraci, odstraní těžkosti a kde to není možné, alespoň je zmírní.

Bylo již vykonáno mnoho a ještě podle nabytých zkušeností bude provedeno. Postupně s těmito nařízeními seznámíme veřejnost. Jsme přesvědčeni, že přes mnohé těžkosti, které jsou kladeny průběhu osídlení vol. Čechů se strany nezodpovědných živlů, toto bde úspěšně skončeno v uložené době. Škpt. Sabina.

Bytové zařízení pro volyňské Čechy

Pi dr Nováčková vykonala z příkazu p. předsedy Fondu národní obnovy v Praze revisi skladů nábytku jednotlivých kusů, nikoliv nábytkových souprav, prodejných podle vyhl. 1214/46, v oblasti Teplice-Sanov dne 20.—21. února 1947, při čemž zjištěno, že pro potřebu volyňských Čechů jest u MNV v Ústí nad Labem k dispozici asi 40 vagonů a ve skladišti MNV Teplice-Sanov asi 20 vagonů nábytku.

Na půdách domů v Teplicích-Sanově jest nejméně 50—70 vagonů ještě velmi slušného nábytku.

MNV v Ústí nad Labem nabízí dále dobrovolně pro volyňské Čechy větší množství šatstva a obuvi, které může postrádati, aniž by byla ohrožena osídlovací akce v okrese Ústí n. Labem.

V jiných městech oblasti Teplice-Sanov není, ku př. v Žatci, v Podbořanech, v Kadani a ve Vejprtech, již žádných skladů nábytku.

Fond národní obnovy trvá na okamžitě odvezení nábytku, ježto sklady potřebuje pro rozbíhající se akci podle vyhl. 2141/46.

Z naší soutěže

Beran ze všech beranů

Byl nevlidný zimní den... Vitr skučel po skalních úbočích, sténal v korunách stromů a do údolí zanášel mraky sněžného prachu. Zavátou silnicí brodila se sněhovými závějemý četa kulometčků. Studený severák profukoval jejich chatrné vojenské pláště a do tváří šlehal jim drobný sníh. Unaveně vlekli se kupředu obtíženi svým nákladem a vysílení sněhovou bouří. Z dále doléhalo dunění dělostřelecké palby a suchý praskot pušek a automatů. Velitel čtyř předstihl své lidi o několik kroků a zastavil se volal ukazuje rukou před sebe: „Hej, kluci, směle do toho. Už tu zpropadenou dědnu vidím.“ A skutečně. Nedaleko vpředu ukazovaly se neurčité obrysy prvních baráků. S novou chutí vykročili chlapci kupředu a za malou chvíli shlukli se na dvoře prvého statku, kde bylo přece jen trochu za větrem. Byl to slušný statek, jehož okna vábila teplem vyhráté světlice. Clapci střepali ze sebe sníh a hlučně vpadli dovnitř. U plotny krčila se ustrašená hospodyně, kolem níž tlačilo se několik malých dětí. Pod pecinkou vrčel na ně malý chundelatý pesík.

„Nazdar, gazdyňo!“ volali chlapci. „Neboj se nás, jsme svoji lidé a hledáme nocleh.“

Bylo na prvý pohled vidět, že hospodyně nenadálí hosté přiliš netěší. „Máme tu málo místa, vojáci, snad jinde bude vám pohodlnější.“

„Poslyš matko, ty v jízbě ohříváš se u kamen a my celý den na té psotě. A kde je hospodář?“

„Odešel k rodičům do sousední obce. Snad dále byste našli opravdu lepší byt“...

„Ech, co jinde, jsme k smrti unavení a dál už nepůjdem. Naše kuchyň zůstala čert ví kde a my od rána neměli v ústech. Postarej se o večeri, rádi zaplatíme.“

Selka sebou rozpačitě vrtěla a bylo vidět, že by je nejráději poslala ke všem čertům.

„Nic nemám, vojáci, věřte mi. Jsme chudí, ubozí lidé.“

„No snad přece něco najdeš, bandúrky, mléko?“

„Mléka máme sotva pro děti — ale chcete-li, prodám vám berana.“

„Dobrá, sem s ním!“

Hospodyně oblékla teplý ovčí kožich a zavedla vojáky do stáje. Bylo na prvý pohled vidět, že je to zámožný sedlák, neboť ve chlévě stálo pár pěkných vraníků, několik tlustých krav a v ovčírně stádo ovcí.

„Chcete-li támhle toho berana za patnáct set?“

Byl to jistě pradědeček celého stáda, ale nebylo jiné rady než brát to, co lakomá selka nabízela. Peníze vyřezali jí ihned na ruku a za malou chvíli vařilo se již hubené maso na plotně. Chlapci nevyčkali ani, až bude řádně uvařené a k večeri pobídl i selku. Tato se nedala dvakrát pobí-

zet a přisedla ke stolu i s dětmi. Hospodář se nevrátil a chlapci ustlali si v rohu světnice na zemi. Selka ulehla s dětmi do prachových podušek a za chvíli ožývalo se odtamtud zdravé chrápání.

Mladý kulometčík Ferda naklonil se k svému sousedu a tázal se šeptem: „Poslouchej, Lojzku, jak se ti ta babice líbí?“

„Proč se ptáš? Snad jsi se do ní naposled nezamiloval?“

„Jdi s ní k čertu, vždyť je to pravá čarodějka a ještě k tomu lakomá, jako ten starý Harpagon.“

„Nejraději bych odtud odešel jinam.“

„A to já zas ne, holenku. Však mi v sousedství vyprávěli, že je to nejbohatší sedlák v obci, a myslím, že se před námi bez příčiny neschovává, ale poslyš, co ti povím! Byl jsem ve stodole pro slámu a víš, co jsem tam objevil?“

„Pušku, nebo dokonce kulomet, co?“

„Ale kde — něco daleko užitečnějšího. Maso, opravdové vepřové maso a plnou bečku.“

„Kuš a nelži!“

„Namouduši, že nelhu. Je tam pod slámou a nevěříš-li, pojď se podívat.“ Chvilí se šeptalo o válečný plán byl sestaven.

Dnes usínali opravdu bezstarostně a v noci zdálo se každému o vepřové se zelím a do hněda opečených jaterničkách.

Druhý den měl Ferda plné ruce práce. Selka trochu pobručovala, ale přece jen zvědavě nakukovala, jak se to dělá po vojensku. Kuchtík vykládal, co všechno je k úpravě masa potřeba, ale z nedostatku spokojil se jen solí a špetkou kmínu. Přesto však vábilo svou příjemnou vůni a selka se nedala dvakrát pobízet. Zasedla ke stolu i s dětmi a jedli všichni jako když paličkama bije. Když poslední kousek masa zmizel v útrohách hladových jedlíků, selka si utřela úmaštěnou hubu a pravila s obdivem. „Tak vám, páni vojáci, pěkně děkuju. Nebyla bych si nikdy pomyslela, že z toho bude tak dobrý jídlo.“

Ferda se naukl jako páv a pravil: „No jo, milá tetko, to se musí umět a já se to učil už dost dlouho.“

„Pravda, pravda, já taky říkám, že hořt vzdělání je vzdělání.“

„A komu není slůry dáno, ať si to vezme ze strany,“ dodal Lojzík kousale rty.

Odpoledne vyfasovali chlapci vodu a hostina se opakovala den jak den. Selka byla svými vojáky nadšena a vyprávěla kdekomu, jací to jsou šikovní lidé. Bečka se však poznenáhle vyprazdňovala, ale když bylo na dně jen několik kusů masa, naskytla se jim nová příležitost, přičemž opět měli kluci více štěstí než rozumu.

Ve stodole na mlatě stál kulomet a u něho střídali se na stráží dnem i nocí. Bylo tu přece jen trochu za větrem a otevřenými vraty vidět bylo daleko do kraje...

Za jedné tmavé noci zaslechl strážný kroky dvou lidí. Chtěl již na ně zavolat, když vtom pozoroval, že sa sebou něco táhnou. Bylo to patrně těžké, neboť oba těžce oddychovali a těsně před strážným zůstali stát. „Ty, Vaňka, jak chceš, ale já už opravdu dále nemohu.“

„Čert by ho vzal, nemyslel jsem, že to bude tak těžké, ale víš co, mám nápad. Sníh je bílý, prase také je bílé. Trochu ho přihrábnem a skočím pro saně. Za půl hodiny jsme tu a za tu dobu ho snad čert nevezme.“

„Ale poslyš, kamaráde, je dobře zabíté, víš, aby třeba za tu dobu neuteklo?“

Lojzík se krčil ke stěně ani téměř nedýchaje a když spojenci odešli, skočil k místu, kde zanechali svoji kořist. Bylo to pěkné prase a nebylo těžké uhodnout, jak k němu přišli. Rychle zburcoval kamarády a než by do sta napočítal, zmizelo prase ve stodole a ticho noci rušila jen vzdálená dělostřelba a osamělé rány rušivě palby.

Za chvíli přijeli vojáci, ale jaké bylo jejich překvapení, když prase nenalezli. „Vidíš, ty vrtáku, já jsem ti to povídal, že ještě nemá dost a teď chytej vítr v polí v té tmě.“

„Kuš, duráku! Snad nemyslíš, že mohlo ještě utéci.“

„Kam se tedy podělo, he?“

„Zloděj, šikovnější než my, nám ho vzal, aby ho čert!“

Nepomohli však žádné nadávky a kletby. Prase bylo pryč a vojáci se vrátili s prázdnou.

Na druhý den poslali chlapci pro účetního a tento se k večeru dostavil i s fúrou. Prase bylo hned ze sousedního statku a bylo třeba jej odstranit tak, aby nikdo ničeho nezpозoroval. Saně zatáhli až na mlat a v nestřeženém okamžiku prase do nich vhodili a přikryli slámou.

Na druhý den kuchař oznámil svým druhům, že dnes oběd vařit nebude, poněvadž beran již je ten tam. Kluci se tvářili kysele, ale selka pravila: „Snad toho máte ještě málo, ne? Celý týden jste se tím cpali a jaké to bylo maso! Jako vepřové. Já říkám, není beran jako beran.“

„To máte pravdu, panímámo. Ten váš byl ze všech beranů nejberanovatější a takového berana už neňajdeme do smrti.“

Na dvůr přijeli saně. Byl to vozka z oddílu a přivezl kulometčkům proviant a maso z včerejšího nálezu. Bylo zase veselo a hospodyně chválou se jen rozplývala.

Jestli je však chválila i potom, když zahlédla do prázdné bečky, je hodně pochybné... VI. Hybler.

Ustavující schůze Jednoty čs. obce legionářské „Olbramovice“ Sdružení zahraničních vojáků II. odboje

Dle směrníc a pokynů pro splnění čs. vojáků II. zahranič. odboje s Čs. obcí legionářskou, obdrženy z ústředí Svazu Čechů z Volyně, byla svolána přípravným výborem schůze všech příslušníků I. a II. odboje za účelem založení Jednoty Čs. obce legionářské v Olbramovicích, okres Mor. Krumlov. Schůze odbývala se za účasti 33 zahraničních vojáků, osídlených v této obci a jednoho bratra z řad civilních osidlených. Na schůzi byl též přítomen styčný důstojník pro okres Mor. Krumlov br. mjr. Frémund.

Schůzi zahájil předseda zájmové skupiny vol. Čechů br. V. Pichrt. Uvítal přítomné bratry z I. a II. odboje a především br. mjr. Frémunda jako hosta. Poté vyzval přítomné, aby minutovým tichem uctili památku padlých bratří a spolubojovníků. Jim především patří naše vděčnost za to, že dnes stojíme na půdě osvobozené vlasti...

Po této vzpomínce přikročeno k volbě předsednictva schůze, jež dopadla následovně:

Předsedou schůze zvolen br. Václav Pichrt, zapisovatelem br. Ant. Košťák, přisedícími br. mjr. Frémund a Ant. Hutař.

Na výzvu br. předsedy br. Hybler referoval o významu a činnosti Čs. obce legionářské a o splnutí Sdružení zahranič. vojáků II. odboje s touto. K hrobům československých vojáků — legionářů u Zborova, Bachmače, na Somně a na Pijavě přibýly nové hroby u Sokolova, Dukly, Tobruku a Dunkerque. Bojovali jsme za stejný ideál; za svobodnou a demokratickou republiku Československou, jejíž rozkvět a šťastná budoucnost bude našim nejvyšším cílem. A zvláště zde v pohraničí musíme být houževnatí ve své práci a stát na stráž draze vykoupené svobody jako věrná její stráž...

Nyní přikročeno k volbě výboru. Byli navrženi a veřejným hlasováním zvoleni tyto bratři: předsedou br. Vladimír Vorel, místopředsedou br. Šanтора, jednatelem br. Vladislav Hybler, zapisovatelem br. Václav Burjáněk a pokladníkem br. Václav Pichrt. Referenty: sociálním br. Josef F. Hybler jako vedoucí a členové br. Jan Šabaka, Ant. Matouš a Alexandr Haken, kulturně-propagačním br. Václav Tlustý, vojenským br. Josef Jaroš.

Další vedení schůze převzal nově zvolený předseda br. Vladimír Vorel, jenž jménem celého výboru poděkoval za důvěru a složil slib.

Schůze se dále usnesla:

1) Nově založená jednota ponese jméno: „Jednota Čs. obce legionářské Olbramovice Sdružení zahranič. vojáků II. odboje.“

2) Zápisné bude obnášet 15 Kčs.

Ověřovateli členských přihlášek zvoleni br. E. Pichrt a A. Matouš.

Ke konci promluvil ještě br. mjr. Frémund, jenž zdůraznil význam Jednoty a vyběděl všechny členy k aktivní práci. Svůj projev ukončil přáním zdaru nové Jednotě.

Založením této organizace přibyla v pohraničí nová Jednota Čs. obce legionářské, již čeká nemalá práce. Většina příslušníků nemá zde dosud své rodiny a život jejich na zem. usedlostech jest velice těžký. Ožehavou otázkou jest též několik usedlostí, které byly rezervovány pro rodiny padlých a invalidů, nalézajících se dosud na Volyni. Jsou to vesměs podhradné usedlosti a v mnohých nedá se vůbec bydlet. Vyřešit tento problém spadá do kompetence referátu soc. péče a je to úkol jistě těžký... Je zde třeba spolupráce všech členů jednoty a hlavně porozumění nadřízených úřadů, k nimž touto cestou apelujeme:

„Pomozte nám v naší práci, podpořte naši snahu o šťastnou budoucnost českého pohraničí, které již nikdy nezradí. Pomáhejte osušit slzy nešťastných sirotků a vdov, a nedopustíte, aby v osvobozené vlasti nenalézal místa a obživy ten, kdo pro její osvobození přinesl obět největší.“

Ke svým bratřím a spolubojovníkům I. a II. odboje v okrese Mor. Krumlov voláme:

Pojďte s námi!

Všude tam, kde je více než 20 členů zahranič. odboje, organizujte Jednoty, a kde jest vás méně, připojujte se k nejbližším Jednotám. Jsou to především Našiměřice a Damnice, kde jsou osídleni větší skupiny volyňských Čechů, a Jiřace a Mišovice, kde máme jugoslávské Československé armády Titovy. Půjďme svorně, ruku v ruce za lepším příštím a za uskutečně-

Miloslav Wajs:

Kam s volyňskými studenty?

Na studující mládež, vracející se do vlasti, pamatoval výnos ministerstva školství a osvěty z 3. června 1946, č. A-133. 146-III, otištěný ve Věstníku ministerstva školství a osvěty 1946, str. 219. Podle něho mohou býti žáci, kteří naposledy navštěvovali některou cizozemskou školu, odpovídající naší střední škole, přijati do zdejších středních škol bez zkoušky, předložili-li tyto doklady: křestní nebo rodný list, doklad o československé státní příslušnosti nebo aspoň o tom, že o ni požádali a doklad o návštěvě cizozemské školy, odpovídající naší střední škole.

Mohou býti přijati nejvýše do třídy, kam by patřili podle věku. Pro školní rok 1946/47 platí zásada, že do jednotlivých tříd reálných gymnasií a gymnasií mohou býti zapsáni žáci podle věku, kterého dosáhli nejpozději 31. prosince 1946: I. tř. — 11 let, II. tř. — 12 let, III. tř. — 12 let, IV. tř. 13 let, V. tř. — 14 let, VI. tř. — 16 let, VII. tř. — 17 let, VIII. tř. — 18 let.

Poněvadž pro rozdíl v osnovách nebyly probírány na cizozemské škole všechny předměty, kterým se vyučuje u nás, může být z takových předmětů

nim oprávněných požadavků zahraničního vojáka. Budeme stát na stráž těžce dobyté svobody, a půdu, která nám byla přidělena, nikdy neopustíme. Němci se k nám již nikdy nesmí vrátit, — leda přes naše mrtvoly... Abychom však dosáhli tohoto cíle, musíme především udělat pořádek ve svých řadách. Dobré jméno zahraničního vojáka nesmí být špiněno několika neuvědomělými lidmi, kteří, přiznejme si to, slávě českého jména nenadělali mnoho cti ani v cizině... Prosím vás a varuji jako váš bratr a důvěrník SC z Volyně — je hodina dvanáctá, nejvyšší čas k nápravě... Za krátko budeme mít zde své rodiny a vynasnažíme se, ať nás naleznou takovými, s jakými se před několika roky v slzách loučili. Věřím, že právě oni přinesou s sebou teplo rodinného života a spokojenost, jež nám nyní tolik schází; že i ten nejstudenější přibytěk, ohříváný dnes pouze kořálíčkou, stane se útulným domovem, až tam budou pracovat ty zlaté ruce našich volyňských žen a zazvoní smích našich dětí. Přeji té chvíli sobě i vám všem, — vždyť na ni čekáme již tak dlouho... Kdo by však ani potom nepišel k rozumu, pro toho bychom neměli již omluvy a toho bychom pak ze svého středu bez milosti vyloučili...

Zdar českému pohraničí a jeho věrným strážcům!

Důvěrník SCV pro okres Mor. Krumlov

Vladislav Hybler,
Babice č. 2, p. Olbramovice,
Mor. Krumlov.

povoleno odklad klasifikačních zkoušek do konce školního roku 1946/47, prakticky do konce srpna 1947. To se týká především češtiny.

Nestačí-li žák požadavkům třídy, do níž byl podle věku zařazen, mohou rodiče požádati ředitelství ústavu, aby byl ještě během školního roku přefazován do třídy nižší.

Vrátili-li se někteří z volyňských studentů až koncem tohoto školního roku, bude jim pravděpodobně poskytnut další odklad k vykonání zkoušek z češtiny a jiných předmětů, kterým se neučili.

Katolické bohoslužby v Zatici. Volyňští krajané katolického vyznání zúčastňují se bohoslužeb v klášteře u kapucínů, Zatec, Stalinova tř. Tyto konají se každou neděli a svátek v 9 hod. dopoledne. Slavnost Vzkříšení koná se v sobotu dne 5. dubna o 5. hod. odpolední. Sbory zpívá pěv. spolek Smetana. Průvodů zúčastní se i vol. krajané, které duchovní správa kláštera upřímně a srdečně zve. Po Vzkříšení bude se konati v klášterním sále velikonoční pohoštění volyňských krajanů z rep. střediska, kteří nejsou dosud osídleni. Hlaste se již nyní v klášteře.

Různé zprávy

Osídlovací příspěvek

Zákonem č. 250-46 Sb. byl některým kategoriím zaměstnanců v pohraničí přiznán na úhradu mimořádných stěhovacích a zařizovacích výloh, spojených s jejich přesídlením, osídlovací příspěvek.

Osídlovací příspěvek přísluší:

- všem zaměstnancům veřejným,
- všem zaměstnancům v zemědělství a lesnictví,
- zaměstnancům v průmyslových a řemeslných podnicích, jež stanoví osídlovací úřad v Praze.

Příslušnou vyhláškou osídlovacího úřadu v Praze byl osídlovací příspěvek přiznán zaměstnancům v těchto průmyslových a řemeslných podnicích:

v průmyslových podnicích bez ohledu na obor podnikání, kterým nebyl nebo nebude do 31. března 1947 doručen zastavovací výměr ministerstva průmyslu nebo ministerstva výživy,

v řemeslných podnicích, jejichž oborem podnikání je v oboru zpracování kamene, zemin a skla: dlaždičství, kamenictví, kamenosochařství, kamnářství a hrncářství, sklenářství, brusičství a rytečství skla, výroba cementového zboží,

v oboru zpracování kovu: elektrotechnika, instalatérství plynovodů a vodovodů (ústředních topení), klempířství, kovářství, podkovářství, kotlářství, pasířství, mechanika a optika, nožířství, vulkanisérství, zámečnictví (strojní, stavební a oprava motorových vozidel),

v oboru papírenském: knihařství a kartonážnictví,

v oboru textilním: tkalcovství a pletářství,

v oboru kožedělném: brašnářství, řemenářství a sedlářství, obuvnictví, rukavičkářství,

v oboru zpracování dřeva: bednářství, kolářství, pllařství a výroba parket, truhlářství,

v oboru potravinářském: mlynářství, pekařství,

v oboru oděvním: krejčovství,

v oboru stavebním: stavitelství, zednictví, tesařství, malířství pokolů, lakýrnictví a natěračství, pokryvačství, asfaltářství, betonářství, studnářství, pumpařství,

v oboru živností poslužných: kominictví, prádelny a čistírny, čistíčství budov a bytů.

Zaměstnancům, uvedeným v předcházejících odstavcích, přísluší osídlovací příspěvek zejména za těchto podmínek:

že jsou československé státní příslušnosti,

že jsou české, slovenské nebo jiné slovanské národnosti,

Novokrajev přijel.

Česká obec Novokrajev na Volyni měla kolem sta rodin.

Dne 20. března 1944 na obecní násvi v Novokrajevě se rozloučilo přes 100 mužů ve věku od 16 do 50 let se svými drahými: rodiči, sourozenci, manželkami a dětmi, aby vykonali svoji vlasteneckou povinnost vůči státu a národu.

Mnozí se v tu chvíli loučili již naposledy — jsouce věrni přísaze československého vojáka, když toho bylo třeba, obětovali i život.

Nyní, po trech letech, nastala ta šťastná chvíle, kdy se konečně scházíme se svými drahými, na půdě naší drahé a osvobozené vlasti, republiky Československé.

Drazí spoluobčané! Po zaslouženém

shledání jest další naší povinností, abychom se co nejrychleji zaběhli do koleji zdejšího života a plodné práce. Když jsme byli dobrými občany v cizině, tím spíše musíme jimi býti doma, abychom přispěli k zdárnému provedení našeho dvouletého plánu a blahobytu našeho národa. Toto jest svatou povinností všech nás Volyňských. Za uskutečnění repatriace musíme být vděční v prvé řadě: vládě SSSR, panu prezidentovi dr. Edvardu Benešovi a zároveň všem našim vládním činitelům, neboť toto byla naše již dávna touha, která se v těchto dnech konečně uskutečnila.

S krajanským pozdravem

Josef Ka z d a.

Kupičovští přijeli. Žádný transport volyňských repatriantů od slavnostního

že jsou státně a národně spolehliví, že do pohraničí přesídlili v době od faktického skončení německé okupace (t. j. zpravidla od 9. května 1945) do 30. dubna 1947 za účelem trvalého usídlení a trvalého zaměstnání.

Osídlovací příspěvek činí:

u zaměstnanců, kteří ke dni podání přihlášky o osídlovací příspěvek nedosáhli 16 roků věku, částku 1200 Kčs,

u zaměstnanců ostatních částku 2400 Kčs.

K osídlovacímu příspěvku náleží:

příplatek v částce 1200 Kčs na manželku (družku), státně a národně spolehlivou, žije-li se zaměstnancem trvale ve společné domácnosti, pokud nemá samostatného nároku na osídlovací příspěvek,

příplatek v částce 800 Kčs na každého dalšího nezaopatřeného příslušníka rodiny, k jehož výživě je zaměstnanec podle zákona povinen a skutečně přispívá, pokud tento rodinný příslušník žije se zaměstnancem trvale ve společné domácnosti a nemá samostatného nároku na osídlovací příspěvek.

Veřejným zaměstnancům přiznává a vyplácí osídlovací příspěvek jejich osobní úřad, soukromým zaměstnancům jej přiznává a vyplácí okresní úřad ochrany práce, v jehož obvodě jsou zaměstnání.

Bližší směrnice o podávání přihlášky o osídlovací příspěvek vydá osídlovací úřad v Praze, a to v nejbližší době. O jejich vydání bude veřejnost dostatečně a včas informována jednak v denním tisku, jednak v rozhlasu.

Umístění dobytka reemigrantů z Volyně. Vzhledem k tomu, že v hlavním shromažďovacím středisku v Žatci vzrůstá počet dobytka a stáje již nestačují, prosíme o pomoc v tom smyslu, že by snad bylo možno část dobytka umístiti v blízkých obcích v hospodářstvích volyňských krajanů zde již trvale usídlených a usazených. Nyní, když nám je hlášeno, že transporty budou přicházeti velmi často a to snad dva, případně i více denně, nastala by pro nás situace kritická. Očekáváme proto, že nám v tom ohledu vyjdete všemožně vstříc.

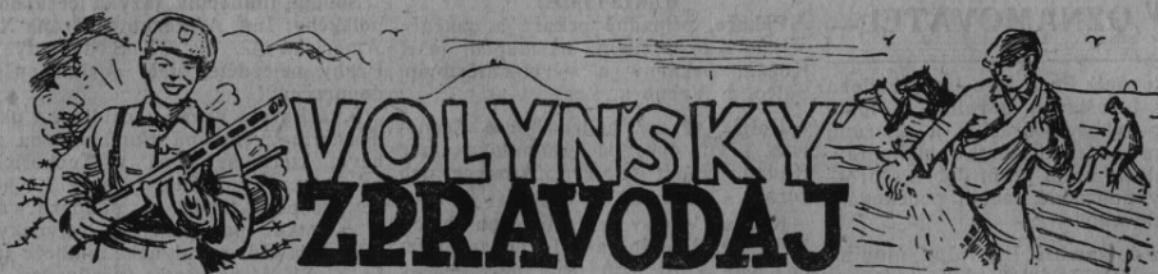
Marie Rudolfová z Výhody okr. Ostrože nechť se ihned přihlásí na adresu: Václav Rivec, Kunvald 212, okr. N. Jičín, Morava.

Umístění herců a tanečníků. Podle sdělení ministerstva školství a osvěty ze dne 5. t. m. jest upozorniti volyňské Čechy, kteří jsou buď herci nebo tanečníky, aby se o své umístění obrátili na tuto adresu: Svaz českého horectva v Praze XVI, Plzeňská 17.

Dne 23. t. m. konala se v hotelu „Stalingrad“ v Žatci valná schůze ČsOL. Podrobný referát v příštím čísle.

uvitání nebyl očekáván tolika bratry, jako kupičovský. Více jak 100 očekávaných přímo naskakovalo do příjezdějících vozů, které přivezli více jak 300 členů rodin vojáků zde usídlených. Byl to skutečně transport, který byl utvořen z příslušníků rodin vojáků zde usídlených. Dne 20. března při shledání slzy radosti nebraly konce. Věříme, že druhá část obce přijede co nejdříve a že Kupičov, jehož morální odolnost počala velmi klesati, příjezdem příslušníků rodin bude zase na té výši, na jaké stál z počátku návratu do vlasti a na daleké Volyni.

Argentina se hlásí. Bratr Antonín Liška z Carro Azul hlásí 10 nových odběratel Volyňských v Jižní Americe. Jeho dopis bude otištěn v čísle věnovaném zámořským krajanům.

Zprávy svazu

Ministr národní obrany navštívil shromažďovací střediska.

Dne 22. t. m. ministr národní obrany arm. gen. Ludvík Svoboda v doprovodu našeho zástupce škpt. ing. Jar. Kozáka navštívil shromažďovací střediska pro reemigranty z Volyně v Třemošné, Jesenici, Podbořanech a v Žatci.

Pan ministr byl celkem spokojen s organizací a chodem práce ve střediscích. Slíbil další pomoc a učinil některá opatření pro urychlení osidlovací akce.

*

Dotatkem ke zprávám ve Věrné strážní čís. 8. roč. II o osidlování vol. Čechů nezemědělců sdělujeme toto:

Studující mládež:

Protože na našich reálných gymnasiích je jiná učební osnova než na sovětských školách středních, není možno, aby žáci, přesídlivší k nám z Volyně, bez dalšího pokračovali ve studii na našich školách, pokud by nechtěli použít úlev výn. MŠO z 3. 4. 46, č. A-133146-III-MV. II. str. 219. Do našeho reálného gymnasia mohl by nanejvýše přejít žáci a žákyně, kteří v Rusku navštěvovali pátý ročník (asi třináctiletí).

Žáci vyšších tříd a ti, kteří neovládají dostatečně českou gramatiku, mohou pokračovat ve studii na Sovětské střední škole, která je tu prozatím jediná a nachází se v Praze-Nuslích, ul. 1. listopadu č. 14. Při škole je zřízen internát pro žáky přespolní, který je však zaplněn. Upozorněte proto event. zájemce především na to, že pokračování ve studii je zásadně možné, avšak za předpokladu, že si najdou sami byt v soukromí.

Žáci hlásí se u ředitelství ústavu na uvedené adrese a předloží tyto doklady:

- a) křestní nebo rodný list,
- b) doklad o čs. státní příslušnosti,
- c) doklad a návštěvě sovětské střední školy.

Sovětská střední škola v Praze je postavena na roven československým středním školám a je tudíž po jejím absolvování možno vstoupit na kteroukoliv školu vysokou.

Veterináři:

Otázka umístění veterinářů byla již definitivně dohodnuta a můžete proto všechny posílat do Prahy, na ministerstvo zdravotnictví, veterinářský odbor, Praha III, Sněmovní 4.

Učitelé:

Své dřívější informace doplňujeme takto: Ministerstvo školství a osvěty uložilo svým výnosem č. I. A-4j 634-47-II-2 ze dne 21. m. m. zemským školním radám, aby reemigrovaní učitelé z Volyně ustanovovali ve školní službě ihned, jakmile se přihlásí. Stanou se tak prozatím ve smluvním poměru a se smluvním platem, podle délky jejich dosavadní služby a podle způsobilosti.

Poučení udílí ředitelství každé střední školy.

O definitivním včlenění do stavu učitelstva národních škol bude rozhodnuto, jakmile doplní svou kvalifikaci,

kteří je pro učitele národních škol předepsána zákonnými předpisy.

Později bude pro ně uspořádán kurs, kde se připraví k nostrifikační zkoušce.

Proto učitelé nacházející se v střediscích neb jiné v Čechách (střediska v Žatci, Mostě, Podbořanech a Třemošné) podají si ihned žádost k Zemské školní radě v Praze, učitelé dlejší na Moravě (Šumperk, Mikulov), Zemské školní radě v Brně.

V žádosti, kromě ostatních osobních dat, uvedou, jak dlouho prakticky vyučovali.

Kadlovský Jaroslav,

nar. r. 1926 z Kopče, rayon Rovno, učitel branné výchovy, budí-li hned po svém příjezdu vyslán na osidlovací úřad, budova B, II. poschodí, dveře č. 257 k minister-skému radovi Kolouškovi. V jeho nepřítomnosti může se p. Kadlovský hlásit v téže budově a patře ve dveřích č. 225 u p. referenta Círmona.

Umístění volynských Čechů — osoby starší 60 let

Péče o reemigranty, kteří se již nacházejí na území ČSR, přísluší odboru XIII odd. 5. Jeho úřadovny se nacházejí v Praze II, Hybernská ul. č. 2, I. posch., telefon 206-41 a 217-52.

Toto oddělení je připraveno přijmouti prozatím asi 300 reemigrantů, kteří nejsou již schopni výdělečné práce, kteří nemají sílu, aby si zařídili vlastní domácnost nebo existenci, jejichž stav již není vyléčitelný, kteří nemají nikoho, kdo by byl schopen a povinen o ně pečovat a jimž lékař potvrdí, že nejsou práce schopni, že nejsou nositeli žádné nakažlivé nebo odpuzující choroby a že jsou schopni pro hromadnou ústavní péči.

Min. soc. péče má dva domovy pro přestěhovalce, z nichž jeden se nachází v Českém Dubu u Turnova a jeden v Sokolnicích u Brna.

O reemigranty nemocné pečuje ministerstvo zdravotnictví, Praha III, Senát, IX. odb., přednosta Dr. Pernička.

Péče starobinecká bude zřízena dle potřeby. Případy takové mohou být prozatím umístěny od případu k případu.

Marie Jelínková, Trusnice čp. 10, p. Velemyšleves, okr. Žatec, hledá svého bratra Vladimíra Doušu, nar. 1924 v Dlouhém Poli na Volyni. Jmenovaný byl od června 1943 na nucených pracích v Německu. Kdo má o jmenovaném jakékoliv zprávy, nechť je oznámí na uvedenou adresu.

Hlásíme další transporty: 31. transport Rožiště, Klevaň, Kiverce, Šepetovka 624 osob. — 32. transport Žitomír 1242 osob. — 33. transport Žitomír 483 osob.

Ruble, které zbyly reemigrantům z částek, ponechaných na cest. výlohy a vojákům z gáže, složte ve Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně děkuje výboru žen při okresním sekretariátu KSČ v Kladně a Žatci za poukazy na 150 q uhlí zdarma, které byly předány zástupci SČV na okresní konferenci KSČ v Žatci 16. 3. 1947. Uhlí bude darováno vdovám po padlých z Volyně.

Malý OZNAMOVATEL

Poděkování. Por. Jaroslav Chudoba s chotí Jaroslavou dovolují si touto cestou poděkovati bratřím a sestřím, kteří jim k jejich sňatku blahopřáli. Opětujeme všem přání dobra s prosbou, aby opožděné osobní poděkování bylo omluveno.

Vzkaz do zámoří. J. Dvořák, Manitomas, poslal 12 dolarů, které v pořádku došly částkou Kčs 574,10. Rektor, Pluhařová a další důvěrníci dostali dopisy leteckou poštou. Prosíme o sdělení, jak pokračují přípravy Kruhu přátel volyňských Čechů v Kanadě. Dušek.

UMISTIME:

Pekaře, případně pekaře a cukráře přijme k okamžitému nastoupení Josef Kozák, pekárny a výroba těstovin, Sulec, p. Vrbno n. Lesy.

Holiče přijme holírna obce Černovice, první obce od Chomutova směrem Kadaň. Hlásit se u p. Adamce neb Jora.

Kočka Václav ze Mstěšína hledá Vokráčka Dominika z Terenna u Lucka. Kdo ví o něm něco bližšího, ať podá zprávu na adresu SCV, odbočka v Suchdole n. O.

Hledám kamnáře z Volyně, který umí stavět dobré „ruské hrubky“. Nabídky sdělte na adresu: Josef Malinský, Choratice u Děčína.

Soudní tlumočnick jazyka českého a polského: Ing. A. Rezková, Praha XII, Americká 42, dv. 27. S doklady do Prahy nejezděte, stačí poslati poštou doporučeně!

Kvasilovské krajany, osídlené v okolí Tuchořic zveme na Pomlázkovou zábavu, která se koná v Tuchořicích na Červený pondělek večer v 19. hod. ve prospěch fondu na podporu vdov a sirotek po padlých volyňských hrdinech. Odbor volyňské mládeže spolu s SKM ze Zatece předvedou na zahájení hudební a recitační pásmo z děl volyňských autorů.

Přikládáme v tomto čísle vplatní lístky pro ty, kdož ještě nepředplatili. Kdo již předplatil — lístek uschovej! Administrace.

K V E L I K O N O C Ů M

nový oděv nejlepší jakosti pro celou rodinu ve velkém výběru u fy

ŽATECKÝ ODĚVNÍ DŮM**MASOPUŠT**

Ž A T E C , M A S A R Y K O V A T Ř Í D A Č Í S L O 3 5 5 - T E L E F O N 7 0 7

Přijmeme ihned

více soustružníků, elektrotechniků, svářečů, frézařů a větší počet zaučených hutních a pomocných dělníků

Nabízíme:

Mzdy podle zásluhy, závodní stravování, ubytování v místě nebo blízkém okolí

Nabídky řiďte na adresu:

SPOJENÉ OCELÁRNÝ
národní podnik
Chomutov, soc. pol. odbor

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

Restaurace

JOS. TABULKA „U POŠTY“

Žatec, Masarykova 351 - Telefon 593

Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výborné likéry, pokoje k přenocování

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Vítáme Vás milí krajané!

Nabízíme Vám svoje věrné a poctivé služby

„Budoucnost“ Rakovník
prodejný na Žatecku a Podbořansku

Bohumil Švenda

*obchod smíšeným zcožím,
lahůdky, vína*

Žatec, nám. Dr. E. Beneše

Dům moderní obuvi „U RADNICE“

nár. spr. SUCHÝ

výroba a správkárny obuvi ŽATEC

Telefon 280

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.